

KIS LAP

NÁCZI MŰVÉSZ. (Lásd a 94. lapon.)

XLIV. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon.

1893. február 5-én.

A BOCSKOROS VÁRUR.

— Rege. —

GYÖNYÖRŰ Vág völgy egyik legszebb pontján, hol magas hegylánczok közt annyira össze szorult a völgy, hogy éppen csak a Vág folyó tud haragos zuhogással keresztül törni: meredek bérczfokon emelkedik Óvár büszke várkastélya. Azaz most már nem büszkén emelkedik, hanem busan omladoz, mert már csak romjai meredeznek, ezek is évről évre kevesbednek, mert a romboló idő mindinkább döntögeti. De ott lenn a falvakban még ma is sok érdekes történet mesélnek abból az időből, amikor hatalmas urak laktak fönn a várban, kiknek jobbágya, szolgálója volt a környék egész népe.

Réges-régen, több száz esztendővel ezelőtt volt az, mikor a vár még teljes épségben büszkélkedett a hegyormon s mikor páncezélas csatlósok, bársony ruhás apródok közt a bocskoros várur lakott és uralkodott benne. Fény és pompa volt minden felé, vigasságtól is sokszor zengett a várkastély, csak maga a hatalmas ur járt durva daróc köntösben és szegényes bocskorban, s őt magát nem látták soha, igazán nagy jókedvvel mulatozni. De nem volt mogorva, nem is volt különcz, mindig nyájas mosoly ült ábrázatán, s a környék népe áldotta mint kegyes jó urát.

Nem volt ez mindig így s maga a várur sem igen gondolta, hogy valaha így lesz. Nagyon is máskép tervezte, mikor még atyja életében mint serdülő ifju gyakran elgondolta, mennyire máskép fog ő majd itt uralkodni, mint az apja. Mert az öreg várur békeszerető, igazságos férfiú volt, aki

még a fiának sem engedte meg, hogy kénye szerint garázdálkodjék s a szegény népet kinozza. A gőgös, szilaj ifjunak pedig ez sehogy sem tetszett.

— Hát ki az ur, ha nem mi? Mire valók azok a hitvány jobbágyok, ha nem arra, hogy kedvünket töltsük rajtok? No, majd ha én leszek ennek a várnak az ura, megmutatom én!

Addig is ha máson nem, megmutatta a lovász-fiún, aki az ő szolgálatára volt rendelve. A szegény Gergely adta meg mindig az árát az urfi rossz kedvének. Sajnálta is már váltig, hogy bekivánczolt a várkastélyba szolgálatra, mikor olyan nyugodtan és szabadon élhetne künn az erdőben az apjánál, hol az apja mint szegény erdőkerülő éldegélt. Végre is aztán vissza került oda.

Egy napon a völgyben lovagolt fiatal urával, mikor egy gazda emberrel találkoztak, ki szép csikót vezetett kötőféken.

— Ez a csikó tetszik nekem, szólt az urfi. Gergely, vedd át és vezesd föl a várba.

— Nem eladó, instálom, szólt a gazda.

— Hát kérdem én azt tőled? rivalt rá az urfi. Adod, nem adod, az enyém lesz, addig van.

— Már instálom, ez nem lesz az urfié, mert azt a tisztelendő ur vette meg.

— Az ő dolga, ha megvette. Én pedig elveszem.

— Ezt nem! szólt a gazda kereken.

S ezzel gyorsan odább indult a csikóval. Az urfi dühösen utána ugrott és rá akart vágni az ostorral, de az izmos ember föl emelte hatalmas furkós botját és elszántan mondá:

— Egy életem, egy halálom! Tudom ki az urfi, de ha ilyen igazságtalanul bántani

mer, szé
 ugy seg

Az ur
 bir az e
 dühösebl
 gájának

— F

Gerge

— N

nem vag

— Mi

No meg

Arczo

nyargalt

szolta a

detlensé

büntetni

— E

az öreg

tud mer

Mikor

az öreg

hanem a

— A

gyentől

tetést, k

gely, mi

— N

hogy vi

öreg at

ségemre

— J

Ekké

erdei la

sanként

ezt a k

Nehá

mindink

Fia, az

és rögt

mer, szétverem a koponyáját, Isten engem úgy segéljen!

Az urfi meghökken. Láttá, hogy nem bir az erős, elszánt férfiúval. De csak annál dühösebb lett és tombolva kiáltott szolgájának:

— Fogd meg! Ketten végzünk vele!

Gergely azonban nem mozdult.

— Nem teszem urfi. Utonálló rabló nem vagyok.

— Mit! Nem teszed? Ellenszegülni mersz? No megállj!

Arczon vágta ostorával, aztán dühösen nyargalt föl a várba. Ott rögtön elpanaszolta atyjának, hogy Gergely daczos engedlenséggel fogadta parancsait, meg kell büntetni, börtönre kell vetni.

— Bizonyal meg is büntetem, szólt az öreg várur. De előbb kihallgatom, mit tud mentségére mondani.

Mikor kihallgatta, nagyon boszusan nézett az öreg várur, csak hogy nem a szolgára, hanem az urfira. És szigorú hangon mondá:

— Amit Gergely tett, azt jól tette. Szégyentől mentette meg nevünket. Nem büntetést, hanem jutalmat kap. Mondd, Gergely, mivel jutalmazalak?

— Nincs más kívánságom, oh uram, mint hogy vissza térhessek szüleim házába, hol öreg atyámnak nagy szüksége van a segítségemre.

— Jól van. Haza mehatsz.

Ekkép Gergely vissza került a csendes erdei lakba. Az urfi boszankodott, de lassanként egyéb mulatságai közt elfelejtette ezt a kellemetlen esetet.

Néhány év mult azóta. Az öreg várur mindinkább elbetegedett s végre meghalt. Fia, az alig fölserdült ifju, lett a vár ura, és rögtön megváltozott minden a várban és

környékén. Zajos tivornyak folytak éjjel-nappal a várkastélyban, messzi környékről oda sereglettek a duhaj pajtások. Ha fönn megunták a mulatságot, lóra kaptak s levágtatták a völgybe fegyveres csatlósaiikkal. Ott aztán garázdálkodtak kényökre, letaposták a szegény jobbágyok vetését, tréfából agyongázolták a juhnyájukat, elvették ami kedvökre való volt, s ha valaki ellenkezni mert, levágták vagy pedig megkötözve elhurczoltatták a vár tömlöczébe.

Rettegés uralkodott az egész környéken s az emberek elbujtak, ha csak messziről is megpillantották a fiatal várurat.

Egy napon az erdőben vadásztak s a csendes csöszházhoz értek. A ház előtt szegényes daróc ruhában, bocskorban álldogált egy pórlegény. A fiatal várur alig hogy megpillantá, vad kacajjal kiáltott föl:

— Te vagy az, Gergely szolgám? Csak hogy élémbe kerültél. Egy kis számadásunk van még a régi időbül. Csatlósok, köjözzétek meg és vigyétek a várba a legmélyebb tömlöczbe!

Hasztalan volt minden könyörgés, rimázkodás — elhurczolták. És aztán híret sem hallotta többé senki.

Annál inkább hallhatták messze földön a híret a kegyetlen fiatal várurnak. Már nem érte be azzal, hogy a maga vidékén garázdálkodjék. Csatlósaival elkalandozott a szomszéd megyékbe is, rabolt, pusztított s egyre süröbben panaszkodtak ellene a királynál. Intés, fenyegetés nem használt. A király végre maga elé idézte. Mikor pedig nem jelent meg, a király kimondta rá az ítéletet, hogy minden jószágától megfosztassék, s elfogatván, örökös rabságra vettessék. És megbízott a király egy vitéz hadnagyot, hogy katonákat gyűjtven, fogja el a

féktelen várurat, ha másképp nem, hát a vára megostromlásával is.

Had jöjjenek! gondolá a büszke és konok ur. Erős az én váram, nem jut ide be akárki. Megmutatom, hogy egykönnyen nem fognak el.

Ezt azonban nem mutathatta meg. Mert amint a király katonái körül fogták a várat, benn a vár őrsege össze bujt és okoskodni kezdett.

— Rossz vége lesz ennek, mondá a várnagy. Ha a király katonáival harczba szállunk, ezzel hütlenséget követünk el a király ellen, aki pedig mindnyájunknak ura. És sokáig nem védhetjük a várat, nagyobb a király ereje a mienknél s ha elfognak, bitófára kerülünk. Én bizony nem adom a fejemet.

— De még én sem! Én sem! Inkább meghódolunk, kiálták mind.

S a vár ura egyszerre csak azt látta az ablakból, hogy zsoldosai s mind akik a várban éltek, össze gyűlnek a nagy udvaron, kinyitják a kaput és kivonulnak. És ugyanakkor a király katonái berontottak a nyitott kapun.

Most már halálos rémület váltotta fel a konok lovag vadságát. Látta, hogy elárulták. Mit tehet még? Ha még oly vitézül védi is magát, leteperik, lánczra verik és börtönbe hurczolják. Még csak egy reménye lehet a menekülésre. Nagyon halvány remény ugyan, de megkísérli. Elrejtőzik a vár mély pinczéibe, börtön zugaiba, ott talán nem fognak rátalálni. S majd valami jó szerencse kisegíti.

Sietett le a föld alatti sötét helyre. A legmélyebb üreget kereste föl, de amint belépett, majd holtra ijedt. Mert ott megszólt valaki:

— Várnagy uram, kelmed az? Talán jobb hirt hoz már végre?

A menekülő várur ráismert a hangra s megborzadt. Hisz ez Gergely, akit ő rég itt tart a börtönben!

— Nem a várnagy... Én vagyok, Gergely, mondá hebegve.

— Oh... már látlak, uram. Jöttél gyönyörködni benne, hogy mivé lettem a hosszú rabságban. Csak gyönyörködjél... majd számolsz ezért is a Mindenható előtt!

— Nem azért jöttem, Gergely... nem azért... csak ne beszélj hangosan... ha erre találnak keresni, meghallhatják... oh, el ne árulj! Gonoszul bántam veled, kegyetlen voltam... oh... de már elért az átok... légy irgalmas, engedd, hogy itt rejtőzhesem mögötted.

Gergely nagyot bámult s persze nem értette, mert ő ott a mély börtönben semmit sem tudott arról ami odafent történt. A megtört, megrémült várur kénytelen volt röviden elmondani, hogy miért könyörög most a saját rabjához és ellenségéhez. Gergely pedig aztán így szólt:

— Azzal meg nem menekülsz, uram, ha itt lappangsz. Keresni fognak és itt rád találnak. De ha megteszed, amit én mondok, akkor én biztosan megmentelek.

— Óh, szólj! Örökre hálás leszek.

— Oldozd fel rólam az egyik lánczot, aztán vedd le uri ruháidat és öltsd fel az én daróc ruhámat és boeskoromat. Én félmeztelenül maradok, de annál jobb. Az egyik lánczot rád kötöm, s ha üldözőid ide jönnek, mind kettőnkről azt fogják hinni, hogy rabságban szenvedünk. Még ők fognak szánakozni rajtunk és szabadon eresztének.

A várur ráállott, de mikor arra került a sor, hogy félkeze-lába meg legyen lánczolva!

gyanako
szomoru

— N
állók b
hatalma

tek n
boszu
S
mond

gyanakodva kezdett vonakodni. Gergely szomorú mosollyal mondá:

— Ne félj uram, nem árulak el, nem állok boszut. Most azt gondolod, hogy hatalmamba akarlak keríteni, hogy így annál

biztosabban adhassalak át ellenségeidnek. Megérdemelnéd azért, amit velem tettél. De nem teszem. Néhai jó atyád emlékeért nem teszem. Ő kegyes és igazságos uram volt, sok jót tett velem és atyámmal. Megfize-

NYULAK CSATÁJA. (Lásd a 86. lapon.)

tek neki holta után azzal, hogy nem állok boszut a fián, hanem megmentem.

S minden úgy történt, amint Gergely mondta. Egy órával később a hajdan büszke

várur durva daróc ruhában, bocskorban bujdosott az erdőben s Gergely vezette biztos buvó helyre.

A király hadnagya váltig esodálkozott,

hogyan tűnhetett el a várur, mikor a vár egészen be volt kerítve.

Keresték, kutatták minden felé, de hiába.

Hetek multával, mikor a király haragja már lecsillapult, egyszerű pórlegény jelent meg a király előtt.

A nemes szivü Gergely volt.

Levelet hozott a bujdosótól, ki kegyelemért esdekelt, javulást fogadott és elmondta szabadulása módját is, hogy az mentette meg, kinek boszujára szolgált rá; s megfogadta, hogy ha kegyelmet kap, multja büneinek emlékeztető jeléül holtig fogja viselni a daróc ruhát és bocskort, hogy soha se felejtkezzen meg méltatlan bünös voltáról.

A királyt meghatotta a pórlegény nemes tette.

— Nem leszek én sem szivtelenebb. Kegyelmet adok neki, térjen vissza várába, s ha igazán megjavult, kedvelt hívem lesz. Megtörtént.

A büszke vár ismét megeléknült, a régi ur parancsolt benne.

De többé mégsem a régi ur volt az. Szelid nemes, jószivü férfitü lett az egykori féktelen és kegyetlen ifjuból, igazi jötevője az egész környéknek.

S mellette ott volt mindig és segítette a jöban leghivebb barátja, Gergely.

Fogadalmát megtartotta. Darócban és bocskorban járt élte fogytáig, s ha épp valaki nem tudta, miért: ő maga beszélte el.

A vidék népe pedig még holta után is sokáig áldotta a bocskoros várurat.

NYULAK CSATÁJA.

(Képpel a 85. lapon.)

MINDIG csak azt írják, beszélük Tapsifülesről, hogy fut, szalad, megijed, fél a saját árnyékától is. Még emberre is, akit nagyon félnéknek gyávanak akarnak mondani, azt olvassák rá, hogy »nyulszivü«.

No, azt nem is állítom, hogy valami tulságosan sok vitézség lakik a nyul szivében. Többször látni Tapsifülest futva futni, mint hősiesen szembe szállani a veszedelemmel. De én azt egy csöppet sem veszem tőle rossz neven. Csak azt bizonyítja vele, hogy van ám neki esze. Mert ha szembe szállana az agárral, a rókával, farkassal: mi lenne a vége? Bizony csak az, hogy leforditanák Tapsifülesről a bundáját és őt magát aztán megennék peccenyének. A nyulpeccenyét pedig sokan szeretik s a farkas és a róka még azt sem tartja szükségesnek, hogy sütve legyen. Amde Tapsifüles jobb szereti, ha sem sütve, sem sületlenül nem kerül senkinek a fogai közé, inkább ideje korán odább inal az irhájával.

Mégis megesik, hogy Tapsifüles is vitézi párbajt viv. Csakhogy olyan ellenféllel, akitől tudja, hogy erő és bátorság dolgában egyenlő vele. Ilyet pedig nem talál mást, csak — egy másik Tapsifülest. És mikor egymással vivnak kemény csatát, akkor olyan vitézek, hogy büszke rá mindegyiknek az egész atyafisága.

Azt hiszetek talán, hogy a jámbor nyulacskáknak ott kün a tágas szabad mezőn nincs miért hajba — már hogy szörbe kapniok egymással? Dehogy nincs! Először is, aki dulakodni akar, mindig talál rá ha nem okot, hát ürügyet. De még igazi ok is akad.

Ime most is az öregebbik Tapsifüles kitünő étvágygyal ballagott a káposztás földre. Ott jó ízü torzsákat hagytak hátra az emberek, miután a káposztát betakarították. Az pedig nagyon jó csemege így téli időben, mikor hó borítja a földet és nem könnyen találhatni harapni valót. Már kétszer lakomázott itt Tapsifüles, de

most. ho
ifjabb T
épp a le

— EL

Ez az é

— Cs

másik h

— Ne

ebédelter

— E

delni.

— I

eszél! V

örökre

tájától.

— E

mert me

— A

Majd m

földön!

A kö

dühös c

egymás

kard jö

első láb

egymás

föbe üt

kopog

szemök

birja

tud üt

Soká

nyen t

a nyul

párbaj

rál. N

De vég

furfang

hogy c

fölugri

csapás

tekint

—

üldözl

erre

akaro

most, hogy megérkezik, már ott találja ifjabb Tapsifülest, aki javában rágicsálja épp a legkövérebb torzsát.

— Elkotródjál innen! förmed rá az öreg. Ez az én káposztás földem.

— Csak ugy, mint az enyém, felel a másik hetykén.

— Nem ugy, mert én már tegnap is itt ebédelttem.

— Én pedig holnap is itt fogok ebédelni.

— De biz' az én káposztámból nem eszel! Vagy pusztulsz, vagy kikapsz, hogy örökre elmulik a kedved a más káposztájától.

— Én is azt mondom, pusztulj innen, mert megbánod!

— Azt hiszed? No hát ki a gyöpre! Majd megvállik, ki a legény a káposztás-földön!

A következő perczben már megindult a dühös csata. Se szarvuk se agyaruk, hogy egymást fölnyársalhatnák. De ha nincs kard, jó a kemény ököl is. Nekik a két első lábuk a fegyverök. Mérgesen rontanak egymásra és kemény körmü lábaikkal agyba-föbe ütik-pofozzák egymást, hogy csak úgy kopog a koponyájuk és szikrát hány a szemök. Az lesz a győztes akinek tovább bírja a koponyája és aki nagyobbakat tud ütni.

Sokáig áll a viadal, mind a kettő keményen tartja magát, kivált mikor látja, hogy a nyul atyafiságból többen oda gyültek a párbaj csodájára. Csuffá lesz aki meghát-rál. Nem is akárná ezt tenni egyikök sem. De végre is az öregebbik jobban bírja s furfangosan ugy a szeme tövén üti ellenfelét, hogy ez kábultan fordul fel, majd pedig fölugrik és jajgatva menekül a további csapások elől. A győztes pedig büszkén tekint utána:

— Ugy-e elinaltál? No csak fuss, nem üldözlek. Tudom, nem kívánczol többé erre a tájékra. Én pedig egyebet sem akarok.

INCZI, FINCZI ÉS PINCZI

vagy

három kis manó kalandjai.

— Tréfás mese hat képpel. —

— ELŐTTE valószínűnek tartom, hogy még nem igen halottátok a híret annak a három jó pajtásnak. Nem is csodálom. Mert ugy-e még nem jártatok amott az Operencziás tengeren tul, az üveghegyen is innen, a nagy karbunkulus szigetnek a kellős közepén? Már pedig ott van a kis manók országa, tehát világos, hogy Inczi, Finczi és Pinczi is csak ott lehettek otthon, mivel hogy ők mindhármán valóságos kis manók.

Hogy jó pajtások voltak, már mondtam. Mindig együtt játszottak és mulattak s éjjel is együtt pihentek egy cseperke-gomba alatt.

Ha csak játszanak, mulatnak és pihennek, akkor minden rendben lett volna. De az ő mulatságuk másokra nézve csöppet sem volt mulatságos. A méhecskék panaszkodtak, hogy ez a három vásott kis manó minduntalan rájok les és elrabolja tőlök a fáradságosan gyűjtött mézet. A hangyák is jajgattak, hogy nem dolgozhatnak békeségben, mert Inczi és két pajtása mindig háborgatja; a pókocskák pedig hiába szóték a legszebb hálót; mihelyt a három jó pajtás rátalált, menten széttépdeste.

Inczi volt a vezér minden garázda csinyben. Nem volt nyugta, maradása egy pillanatig sem, s mert mindig furfangos csinyeken törte a fejét, nem is mult nap, hogy panasz ne jutott volna a manók kirá-

lyának a fülébe. Finczi és Pinczi ellen is csak épp annyi volt a panasz, mert ahol Inczi valamit elkövetett, Finczi és Pinczi is okvetlenül segítettek, ámbar ők nem törték a fejüket, rábizván ezt a fáradságos munkát Inczi barátjukra.

Ámde még a manók országában is addig jár a korszó a kutra, amíg el nem törik. Végtére is elfogyott a király türelme.

— Vezessétek elémbé azt a három gonosztevőt! parancsolá nagy haraggal. Példásan fognak lakolni.

No, erre még a vakmerő Inczi is kéket-zöldet váltott ijedtében, Finczi és Pinczi pedig sárga meg fehér lett a halálos rémülettől. Sokszor kaptak már komoly figyelemzetést, hogy a király haragszik, de Inczi mindig csak nevette.

... ELBUJTAK EGY NAGY LAPU ALÁ. (Lásd a 89. lapon.)

— Hadd haragudjék. Ráér, egyéb dolga sincs.

Most azonban már látta, hogy nem tréfa. Csipős csalán levelére vörös bötükkal volt megírva a király parancsa, hogy másnap reggel jelenjenek meg ő felsége előtt, aki megidézte az összes panaszosokat is, és ezek jelenlétében fog rettentő ítéletet mondani a három vásott czimbora fölött.

— Jaj nekünk, jaj! siránkozott Finczi. Mi lesz velünk!

— Becsuknak örökös börtönbe! jajgatott Pinczi.

— Ugyan ne óbégassatok, szólt Inczi. Majd ráérünk, ha már a börtönben ülünk. Most még nem vagyunk ott s én nem is leszek. Legelőször is rejtőzzünk el, hogy ha el akarnak fogni, ránk ne találjanak.

El is
lapu alá.
Finczi és

— Mi

hát holna

— Per

Pinczi. M

mert éhe

dennek, I

mikor sz
sem szn

— Biz

tom én,

Finczi

pedig ne

tervével.

— No

titek. E

El is bujtak a sűrű bozótban egy nagy lapu alá, (Lásd a képet a 88. lapon) de Finczi és Pinczi itt is csak ijedeztek.

— Mi haszna bujdosunk? Ha ma nem, hát holnap ránk találhatnak, szólt Finczi.

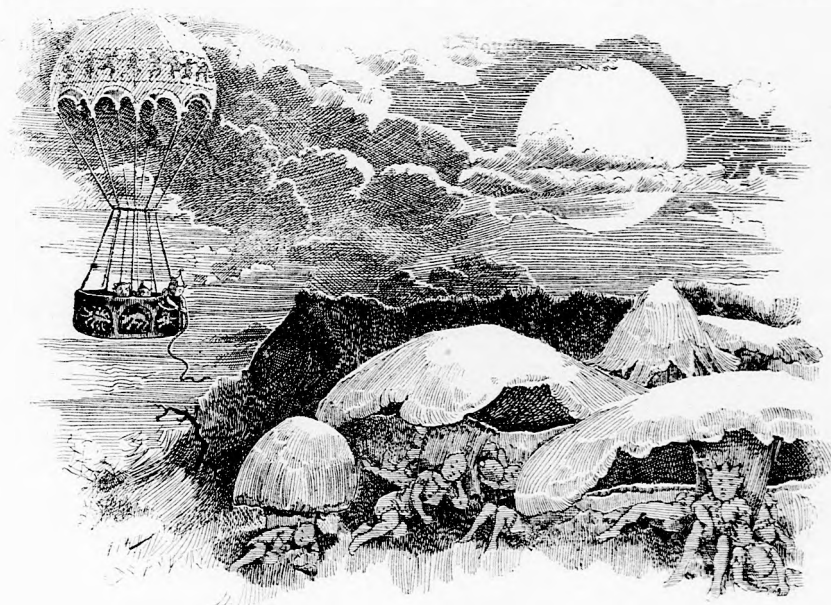
— Persze, hogy ránk találhatnak, sóhajta Pinczi. Nem is lappanghatunk itt örökké, mert éhen veszünk. Te vagy az oka mindennek, Inczi!

— No lám! Én vagyok az oka? Hát mért tartottatok velem, mikor mulatságról volt szó?

— Mert azzal biztattál, hogy nem lesz baj. Most pedig itt a baj és nem tudsz segíteni.

— Ki mondja? Hát egyszerűen azt tesszük, hogy megszökünk.

— Meg ám! Hogy szökhethnénk meg,

... ELOLDOTTA A KÖTELET. (Lásd a 90. lapon.)

mikor szigeten vagyunk és nem tudunk sem uszni, sem repülni!

— Bizzátok csak reám. Majd megmutatom én, hogy tudunk repülni!

Finczi és Pinczi nagyot bámultak, Inczi pedig nevetett. Ő már tisztában volt a tervével.

— No, ne bámuljatok, mindjárt megértitek. Emlékeztek arra a nagy gömbre,

melyről kosár lóg alá s melyet minap a szél hozott ide hozzánk?

— Igen, ott van megkötve a tengerparton; azt mondják, hogy az léghajó.

— Az bizony! No's, abba beleülünk és szépen elrepülünk. És senki sem fog utánunk jönni, mert ilyen csoda-szerszámot a legügyesebb manó sem bir csinálni.

Ezt Finczi és Pinczi is tudták, mert azt

az ismeretlen csoda jószágot az egész manó népség sokszor megbámulta. Ijedeztek is tőle, mikor látták, hogy az a gömb mikép iparkodik elröpülni, csak a kötél nem ereszti.

— De hátha az az izé... valami izé... afféle gonosz sárkány, aki aztán elragad? aggódék Finczi.

— Azt sem bánom, felelé Inczi. Inkább ragadjon el a sárkány, de a büntetést nem viselem el, örök rabságba nem megyek. Ha ti nem jösztok, hát itt maradtok. Én megyek.

Már ha Inczi ment, akkor Finczi és Pinczi sem maradhatott el.

— Már ugy is mindegy, biztatta magát Pinczi. Ha megyünk, baj érhet; de ha maradjunk, bizonyos a baj. Tehát menjünk!

Bár mennyire szepegtek tehát az ismeretlen, kalandos uttól, a kétségbe-esés mégis rábirta őket a veszedelmes vállalkozásra. Megvárták, míg beesteledett, aztán óvatosan a parthoz sompolyogtak és beültek a léghajóba.

Inczi eloldotta a kötelet (Lásd a képet a 89. lapon.) s a léggömb azonnal magasra emelkedett. Finczi és Pinczi remegve kuporodtak le a kosár fenekére, de Inczinek nagyon tetszett a röpülés és büszkén fordult társaihoz:

— Ugy-e nagyszerű, pompás?

— Igazán nagyszerű! felelé Finczi.

Az okból nem mondta ezt olyan hangosan, mert a fogai is vaczogtak a rémülettől.

— Hát te mit szölsz hozzá, Pinczi? kérdé Inczi.

— Oh, valóban pompás! mondá Pinczi. Csak éppen azért nem láthatta, mennyire

pompás, mert behunyta a szemeit, hogy ne is lássa a szörnyü veszedelmet.

A hetyke Inczi gunyosan nézett szepegő pajtásaira. Ő nem félt, már egészen vissza tért a régi garázda, vakmerő kedve és nagyon kitünő mulatságnak vélte ezt a léghajózást. Hogy mi lehet a vége, arra nem gondolt. Nem volt szokása, hogy hiábavaló fejtöréssel fárasztja magát. Már pedig most nyilván hiábavaló volna minden fejtörés, mert változtatni már nem tudna a dolgon. Tehát ugy lesz, ahogy lesz.

— Haha! Most már mindjárt a felhők közt leszünk! Még a sasmadár sem versenyezhet velünk! kiáltá büszkélkedve Inczi.

Bizakodása és büszkélkedése lassan-lassan felbátorította két szepegő pajtását is. Fölálltak, aztán szétnéztek. A léghajó oly nyugodtan repült a magasban, hogy csakugyan nem láttak semmi okot a félelemre. Mihelyt pedig a szepegésök elmúlt, mindjárt vissza tért régi pajkos kedvök és már csak azon törték a fejüket, hogy mentül vigabban töltsék az időt a magasban.

Ugráltak, kapaszkodtak a léghajó kötelei közt s majdhogy csupa jó dolguktól bajba nem keveredtek. (Lásd a képet a 91. lapon.) Inczi, aki már alig fért a bőribe, fölállt a kosár szélére és úgy lógatta le a lábát.

— Most fogjon meg a mi haragos királyunk, ha tud! Mindig mondtam ugy-e, csak tessék neki haragudni, ráér, egyéb dolga sincs.

De a nagy virtuskodásban megcsuszott és egyszerre csak bukott lefelé. Bukott volna a szédítő magasságból menthetetlenül és szörnyü rémülettel villant meg agyában, hogy most már vége is van — de az

utolsó pillanát, Pinczi. Ez fájt nagyon és a huztás — No, mert volna jól orromat,

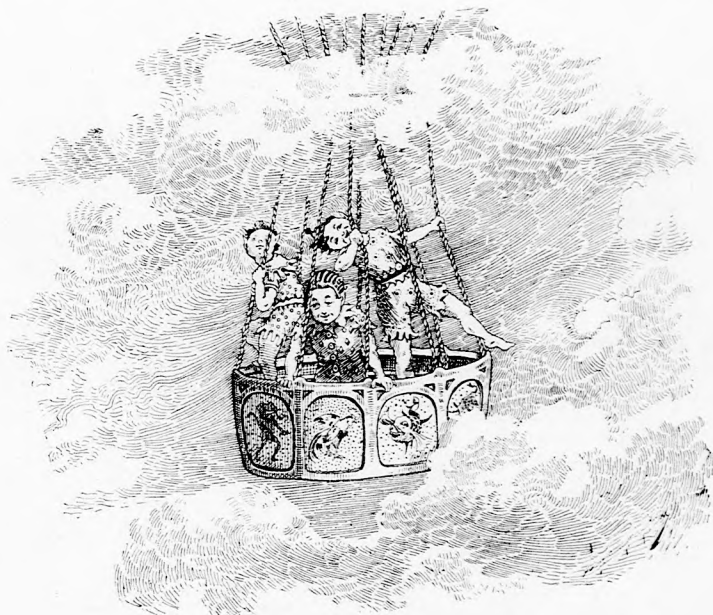
villám utóbeléd üt. Ezeket kerülték. sem tetsz fölfelé sz bizni, h kikötni. l

utolsó pillanatban Finczi megkapta az üstököt, Pinczi is gyorsan segített s fülön fogta. Ez fájt ugyan, de mégsem bánta, mert nagyon egészségére vált: szerencsésen vissza huzták a léghajóba.

— No, jól tettétek, hogy visszacibáltatok, mert még talán nem igen tudtam volna jól röpködni és betörhettem volna az orromat, ha lepotyanok a földre, mondá.

Csakhamar viszont ő mentette meg Pinczit. Amint ugyanis a léghajó egy sűrű fekete felhőn hatolt keresztül, Pinczi nagy gyönyörűséggel látta, hogy a felhőben tüzes vörös csikok cikáznak. Az egyik egészen közel villogott, ezt hát megakarta fogni. De Inczi, aki szemesebb volt, ráütött a kezére, úgy hogy nem foghatta meg.

— Legyen eszed, Pinczi! Ne kapkodj a

... UGRÁLTAK, KAPASZKODTAK. (Lásd a 90. lapon.)

villám után, mert ha hozzá érsz, menten beléd üt a mennydörgős menkő!

Ezeket a veszedelmeket szerencsésen elkerülték. Hanem egy másik dolog sehogy sem tetszett nekik. Már nagy ideje folyvást fölfelé szálltak és Finczi már abban kezdett bizni, hogy egyenesen a holdban fognak kikötni. Egyszerre azonban mást gondolt a

léghajó. Miért, miért nem — azt a három pajtás nem tudta — de a léghajó épp oly sebesen mint addig fölfelé, most már lefelé kezdett szállni.

— Ni, már látni újra a földet, szólt Inczi. Talán csak lesz annyi esze ennek a léghajónak, hogy nem visz oda vissza, a honnan elindultunk?

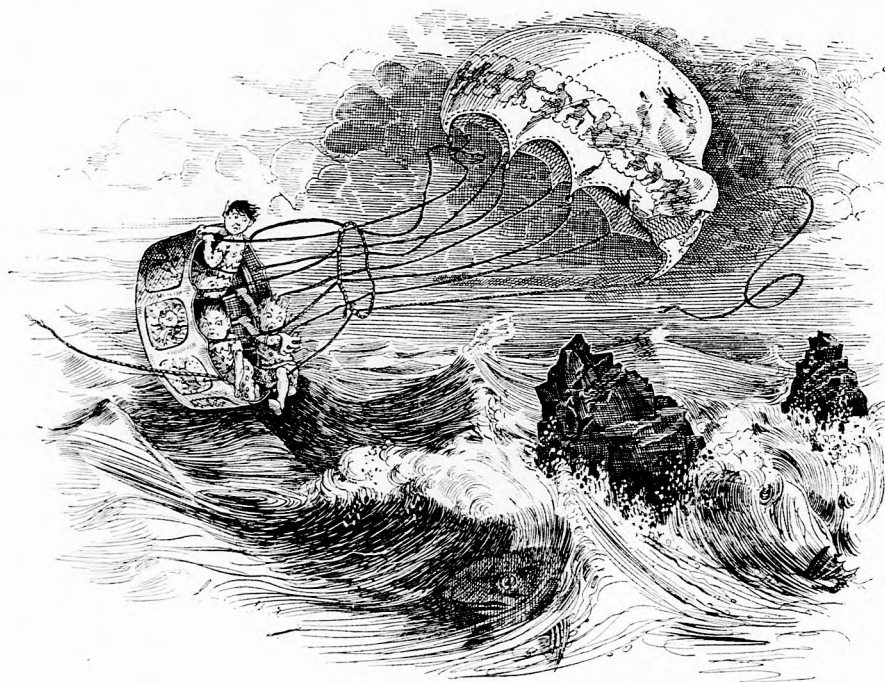
— Az nagy baj volna, ha vissza vinne! aggódott Finczi.

— Mindjárt nyakon csipnének, ijedezett Pinczi.

Ettől kár volt félniök. Csakhamar látták, hogy aligha nem még nagyobb bajba jutnak, Inkább azt kívánhatnák, vajha a léghajó haza vinné őket, még ha tömlőcbe is. Mert

a léghajó nem a száraz-földre ereszkedett le, hanem a sik tengerre, mely éppen hatalmasan kavargott és hullámzott a nagy szélvészről, mely végig süvöltött rajta.

A dühös szél megragadta a léggömböt és eszeveszetten forgatta, tánczoltatta. A kötelek szakadoztak, a gömb repedezett s a kosár, melyben a három szökevény ült, mind-

... NEKI EGY NAGY KÖSZIKLÁNAK. (Lásd a 93. lapon.)

untalan lecsapódott a vízre, úgy, hogy a hullámok végig mosták a megrémült pajtásokat. Kétségbe esetten kapaszkodtak a kötelekbe, a kosár bordáiba, minden pillanatban attól tartva, hogy kipottyannak a tengerbe. Most már csakugyan azt hitték, hogy menthetetlenül elvesztek, végök van!

— Oh, minek is indultunk ilyen nyaktörő utra! jajgatott Finczi.

— Elpusztulunk! siránkozott Pinczi. Te vagy az oka, Inczi!

Inczi hallgatott, mert nem tagadhatta, hogy csakugyan az ő jeles ötlete volt ez a szökés. De nem hetvenkedett; már azért

sem, mert mülve; lá már mind

És rém csak azt sodorja ő képet a 9 ki a hábo

— H

Lucskül kika mert b Legalál

Sokái

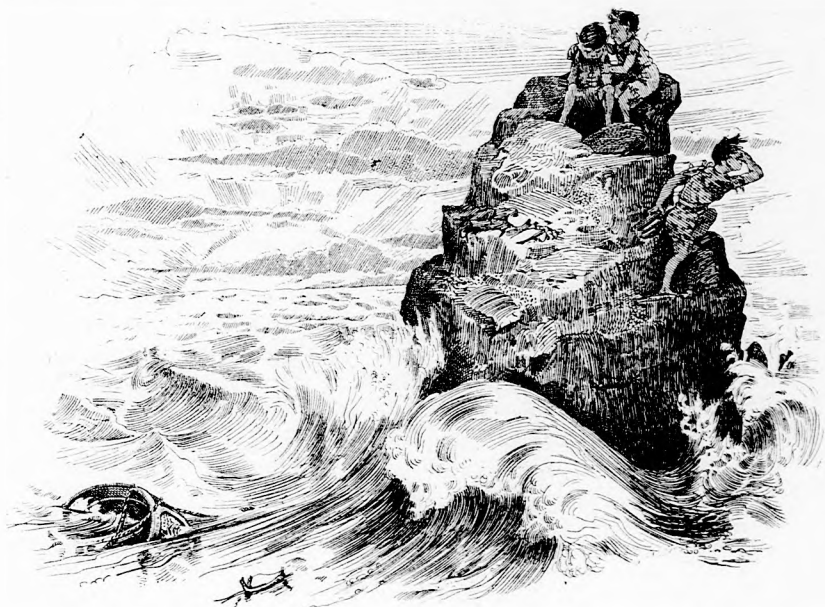
Amint szétnézt végtelen

sem, mert most ő is halálosan meg volt rémülve; látta, hogy elpusztulnak, hát most már mind haszontalan hivalkodás volna az.

És rémületök még növekedett. Egyszerre csak azt vették észre, hogy a szél neki sodorja őket egy nagy kösziklának, (Lásd a képet a 92. lapon) mely magasra meredt ki a háborgó hullámokból.

— Jaj, jaj! Oda vágódunk! Agyon zuzódunk! Legurulunk a tengerbe! kiáltották kétségbeesetten.

A léghaj ócsakugyan oda vágódott a sziklához, s néhány pillanatig ott lebegett. De a kosár a vízbe tapadván, nem ütődött nagyon oda s a szepegők nem estek ki. Inczi gyorsan föl is találta magát.

... ÖSSZE ÖLELKEZVE SIRTAK.

— Hamar kapaszkodjunk ki a sziklára! Lucskosan, remegve, de nagyobb baj nélkül kikapaszkodtak. Eleinte szinte örültek, mert biztos földet éreztek a lábuk alatt. Legalább nem rögtön pusztulnak el.

Sokáig persze nem tartott az örömük. Amint kissé megpihentek a sziklán és szétnéztek, azt látták, hogy köröskörül a végtelen tenger terül el, kopár sziklán van-

nak, honnan nincs menekülés. Ott fognak éhen veszni.

Finczi és Pinczi a szikla csucán össze ölelkezve sirtak (Lásd a képet ezen a lapon) és busultak.

— Oh, jaj! Jaj, jaj! Minek követtük Inczit! Minek voltunk társai a sok garázdaságban! Mily boldogan élhetnének otthon!

Inci ugyancsak éles lelki-furdalást érzett. Bűnbánólag belátta most már nem csak a sok hibáját, hanem azt a nagy bűnét is, hogy ezt a két szegény pajtását magával rántotta a veszedelembé. Nyugtalanul izgett-mozgott a sziklán ide-oda, folyvást fürkészve, nem láthatna-e valami segítséget.

Két nap s két éjjel keseregtek már ott, s kiéhezve, elgyöngülten már végkép lemondtak a menekülésről. De épp akkor egy nagy sas ereszkedett le oda a sziklára pihenni.

— Nini, hát lakik itt valaki? mondá meglepetve. Nem is hittem volna.

— Szerencsétlen hajótöröttek vagyunk, sóhajták a bus pajtások.

Inci azonban hirtelen gondolt valamit.

— Oh nemes sas, aki híres vagy a nagy erődről, ments meg minket! Ez királyi, nemes cselekedet lesz.

A sasnak tetszett a hízegő kérés.

— No, nem bánom. Ilyen három apró inczi finczi picziséget meg sem érzek a hátamon. Üljetek föl és kapaszkodjatok meg jól. Hova vigyelek?

— Csak haza! Csak haza, Manóhonba! Elég volt a kalandból!

A jó szívű sas tehát vitte őket haza. Épp a király palotája előtt tette le őket.

Bűnbánólag jelentkeztek a királynál, aki megtudván átszenvedett viszontagságaikat, enyhe büntetést mért rájuk. Elviselték türelmesen mert belátták, hogy elkövetett hibák után a legravaszabb manó sem tud okosabbat kigondolni, mint hogy bűnbánólag elszenvedje a büntetést és okuljon rajta.

NÁCZI MŰVÉSZ.

(Képpel a ezimlapon.)

MÁR csak meg kell vallani:
Ez itt aztán valami!
Alig mult el esztendeje,
Hogy remélve bele kezdé
A festés művészetébe,
S már is sikerült a képe!
Ez itt a mi kis kutyánk,
Olyan hiven ugat ránk.
Azaz ránk ugatna, hogy ha
Ott nem vón' a czírmos macska;
Most is csak azt kaffogatja.
Mig Ficsurka ott csahint a
Fü alatt,
Addig a szép fehér Minka
Az akácra folszaladt.
Ügyes a kép s olyan hü!..
No igazán gyönyörű!
Tisztára meglátszik ám:
Művész leszel, Náczikám!
S esztendőre, vagy kettőre,
Kiküldenek messze földre,
Fested a sok remek képet,
S onnan hozol dicsőséget.

TÉVEDÉSEK.

Téved, aki azt hiszi, hogy mikor igaza van, büszkén és fennen áll vele másokkal szembe. Sokkal hamarabb elhiszik, sokkal könnyebben elfogadják, ha szeliden, nyájjasan adja elő és nem kívánja hogy megbámulják értte.

*

Téved az is, aki azt hiszi, hogy ha kellemetlen dolgot kénytelen valakinek mondani, vagy kérés teljesítését kénytelen megtagadni, ezt kurtán, nyersen teszi jól. Így ellenséget szerez, míg ugyanazt a kellemetlen dolgot a jó szó, udvarias modor annyira enyhíti, hogy felényi fájdalmat sem okoz annak, akinek mondjuk.

*

Téved, aki ha valami rosszat, valami vádat hallott valakire, mindjárt egészen elhiszi és ítél. Ha meghallgatja a másik

felet is,
 másképp fo

Téved,
 dolgát, ha
 dorgálást.
 odaadással
 tenni tud
 valója, ta
 tik, hogy

Téved,
 eszik-iszik
 zetet szer
 jót, mikor
 ség a vég
 lés, élvez

Téved,
 tott napp
 ha késő é
 test és la
 kát vége
 iparkodás
 maga id
 volna.

Megfejt

Kemény
 kőrajzzal.

U

A »KIS
 képrejtve

felet is, akit vádoltak, rendesen egészen másképp fog ítélni, mint az első hirre.

*

Téved, aki azt hiszi, hogy jól végezte a dolgát, ha úgy végezte, hogy nem kaphat dorgálást. Csak akkor végezte jól ha egész odaadással mindent megtett, amit csak megtenni tudott; mert ha nem így tett, főbbvalója, tanítójára, szülei mindig követelhetik, hogy többet tegyen.

*

Téved, aki azt hiszi, hogy minél többet eszik-iszik, annál erősebb lesz, és hogy élvezetet szerez magának, ha magába tönni a jót, mikor étvágyát már kielégítette. Betegség a vége s így erősödés helyett gyöngülés, élvezet helyett szenvedés.

*

Téved, aki azt hiszi, hogy az elmulasztott nappali jó munka-időt helyre hozhatja, ha késő éjfélig virraszt a dolgánál. Lankadt test és lankadt elme mindig gyöngemunkát végez, sokszorosan több fáradság és iparkodás mellett is, mint a mennyibe a maga idején a jól végzett munka került volna.

KÉPREJTVÉNY.

Megfejtési határ-idő: febr. 15-ike. — Jutalma:

„Gyermekek könyve.“

Kemény díszkötésben 30 színezett képpel s egy körrajzzal.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 3-ik számában közölt képrejtvény megfejtését még beküldték: Réta

Vilma, Gervay Mariska, Posch Rezső, Jurcek Annuska, Polák Karesi, Róth Margit, Vilmos, és Pál, Kiss Erzsi, Kund Margit, Stokowski Bruna, Füzy Ilonka, Zöldi Sándor és Dani, Jancsik Pál, Szegelethy Sarolta, Lányi István és Rezső, Marschan Marinka, Szendy Mariska, Bruckner Szerafia, Marton Jenny, Könyöki Ella és Ilonka, Goldschmiedt Olga, Broszman Mimi, Bartók Margit, Szájbély Lenke (a te irásod? F. b.) Buzay Sándor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ida néni. A felvilágosítás megérkezett? — **Sá-noky Sári.** Csak mentül hamarabb ismét talpra ugorjál, kis lányom! Jégén, havon felfordulni: ez is katona-dolog. Jövő levelkédet már korcsolyával irjad ki a jégre. Majd én a partról elolvasom. — **Volavich Iduska.** Az utba-igazítás ellen nincs kifogásom. De ha nyomra vezetted, a maga lábaeszáin járjon aztán Imike. — **b. Holdenis Meta és Zsolt.** Nagy medvét, kis kanarit s még sok egyebet akartok neked küldeni, hogy ajándékaitokkal kimutassátok hozzám való ragaszkodástokat. Amazokról engedjetelem lemondanom, de már soraitokat elteszem kedves emlékül. — **Stux Erzsi.** Szeretettel fogadlak a hívek soraiban. — **Paulinyi Ernő.** Ugy van: a jó kívánság sohasem jön későn. Hálásan veszem és viszonzom. — **Kohn Géza.** Jövő leveledet, kívánom, magad irhassad. — **Schmiedl Gusztáv.** Kérek bővebb felvilágosítást a »Kis Lap«-ról, ezt írod. Ha már járatod és olvasod, mi egyéb felvilágosítást kívánsz még? — **Kriesfalusy testv.** Kevés sorban mennyi kedves-ség és szeretet fér meg! Nagyot építtem a levelkén s egyenkint add át legszivesebb köszöntésemet szüleidnek, testvéreidnek, de különösen régi hívem-nek Marynak, aki mennyasszony létére is gyönyörködve olvasta a Roszcsont Ferke viselt dolgait. — **T. J.** Szívesen fogadom s hova előbb közlöm. — **Mandics Sándor.** Első kísérletnek, s tekintve, hogy verstant még nem tanultál, bevállik, s idővel fogsz is közölhetőt írni. Hasonlóképp O. L. barátod. — **K. Jenő és Laczi.** Egy héten három levél, egyik sürgetőbb mint a másik, és a »Kis Lap« csak egyszer jelen meg s a beérkezett írá-sokra csak sorjában felelhet. De a K. fiuk türelmetlenek, pedig, amit kérdeznek, inkább kíváncsi-ság, mint érdeklődés. Utolsó levelökben már a jó nevelés törvényeiről is megfeledezve, henczegve hánytorgatják, hogy ha ekképen bánok az új elő-fizetőikkel, hát így meg amogy. No, az ilyen ur-fiak ismeretségéről szívesen lemondok s barátságukat nem kérem. Ami levelet ezentul írnak, olvasatlanul a papiros-kosárba dobom. Hogy teljes nevüket ki nem írom, a szüleikre való tekintetből teszem. — **Schröder Gizi.** Közölni fogom. — **Holub Jenő és Biedermann Friderika** soraira nincs egyéb megjegyzésem mint az, hogy csöppen-tett magyar létükre mért írnek nekem német for-

mulérés levelet, még pedig az országnak legmagyarabb városaiból. Persze, hogy ez nem a ti mulasztások vagy hibátok. — **Militzer Bertus.** Keresztnevedből nem világos ugyan, fiúcska vagy-e, avagy leányka; de vezetéknéved értelme, ha a latin *militiából* származtatom, mindenképen az én kis katonámmá avat, mint amelynek kívánczol is a »Kis Lap« zászlaja alá. Reménylem, híven és vitézül (azaz szorgalmatosan) fogsz viselkedni az én vezérségem alatt. Így nyerjük meg a nagy csatát: a magatok lelki gyarapodását s a jó szülők meglegedését. Ily értelemben verbuvállak én magam mellé. — **Csekeő Dani.** Most akár a Száván is koresolyázhatsz, mely folyó, emberemlékezet óta, az idén fagyott keményre harmadizben. A ritka fagyást a Száva gyors folyása magyarázza. — **Engelmann Olga és Irén.** Egészen büszkévé tesz, hogy a »Kis Lap«-ot úgy szeretitek. — **Weiss Oszkár.** Hol is van az a »Raab« városa? Talán bizony Győrvarmegyében. Valamely régi osztrák mappán utána is nézek, nem csatlakozom-e? — **Kecskés Lajos, Friedmann Lili, Porch Dezső.** Ida néni megigértte, hogy a Roszesont Ferke rugaszködésainak elmesélését még korántsem fejezte be. — **Kund Margit.** Leveled a sorshuzásról megkésétt. Azt, hogy beteg vagy, mért írod oly iczi-piczi betűvel a levelkéd legaljára? Nyilván azt akartad vele jelezni, hogy a bajod is ilyen iczi-piczi. Kívánom, hogy úgy legyen. — **Weiss Böske.** A bajon már most alig ha lehet segíteni. A bátyád ugyan megkimélhetett volna ettől a bosszuságtól. Igyekeztem segíteni bajodon. — **Füzy Ilonka.** Szobácskád bizony díszes lesz, ha, amint írod, a »Kis Lap« színes műmellékleteit mind keretbe foglaltatod. Egy év alatt 26 takaros kép fog rád lemosolyogni a falról. — **Mattyasovszky Zoltán.** Jól szerkesztetted meg az ugrásos rejtvényt, csakhogy a *nemzettség* egyebet jelent, mint a *nemzet*, pedig ezt az utóbbit akartad mondani, ugy-e bár? Segíts a bajon, s aztán a közlésnek semmi sem állja az útját. — **Nagy Bódika.** Igazán kellemes meglepetést szerezted nekem azzal, hogy fölfedted előttem, ki is a te nagymamád. Igen élénken emlékezem arra az eleven barna leánykára. Köszöntöm. Korodhoz képest az írásoadat nagyon dícsérhetem. — **Militzer Berta.** Már most csak híven tartsunk egymáshoz. — **ifj. Bolyó Károly.** A »Kis Lap« hódításairól hallanom, nekem kedves elégtételeimre szolgál. — **Kolossváry Niki.** Azt, hogy öregbetűt vetni nem tanultál még meg, tekintve 5½ éves korodat, természetes. Tollal s tentával tudsz-e már bánni? Jövő leveledet ezzel írjad. — **Mössmer Pali.** Át is adtam már a rajzolónak, ami azt jelenti, hogy a rejtvényed jó. — **Bartók Margit.** Azt az arczképet közölni nem engedi a tartozó szerénység. De hogy kéritek, ez mégis jólesik nekem. — **Schulz Pál és Mariska.** A »K. L.«-nak épp az utóbbi számában olvashattatok, hogy az összetett mássalhangzók is csak egy betűt jelentenek; így

tehát az »Örzsie« is csak négy betűs. Ha segíthettek a hibán, szívesen közlöm. — **Véghely Dezső és Andor.** Furfangosan van kieszelve, de olvasó társaitok legnagyobb része nem jártas még Spanyolország földrajzában. Porzót az írástokra ne hintsetek. — **Farkas Laczika.** Régi találós mese az, Laczikám. — **Sohár Irma és Andor.** Bizony már alig győzöm nyilván tartani az elragadtatásnak azt a sokféle nyilatkozatait, melyekre a »Kis Lap« gazdag tartalma s színes műmellékletei bírnak titeket. Nagy öröm ez nekem. — **Papp Béla.** Már ha módodban van válogatni Béla fiam, akkor már csak inkább légy püspök, mint kispap. Levelkédvel örömet szerezted. — **Cságoty testv.** A rejtvények egy részét fölhasználok. Melyőtök munkái, valamint azt is szeretném tudni: a csinos írás az Annika vagy Józsi kezétől származik-e? — **Sz. A.** Intézkedtem. — **Vitályos Emma.** Bő a levél és kedves. Gyönyörködve olvastam. A Bartók Margitnak szóló üzenetemből tik is érthettek. Ugyan-ebből az okból nem közölhetem a különben szabatosan megszerkesztett rejtvényt sem. Üdvözöllek. — *Több levélről a jövő számban.*

Kis Értesítő.

A »KIS LAP« rejtvényeinek megfejtését beküldhetitek levelező-lapon is.

Szép írást nem követelhetek, de igenis tiszta írást.

Arra is legyetek tekintettel, hogy ha levelet írtok: annak papírosán ne lássak rongyos szél, az írásban poczát: mert ha gondatlan, hanyag külsője van a levélnek, az csak annyi, mintha valaki mosdatlan ábrázattal, keféletlen ruhában lépne egy tisztes házba.

Nektek van arra szükségetek, hogy csinos levelet tudjatok írni, s nem nekem.

S így a saját jóvoltotokért történik, ha ezentul olyan levelet, mely a fönn elsorolt föltételeknek meg nem felel, úgy tekintem, mintha nem kaptam volna. F. b.

ROVÁS.

W. Gy. gyűrött papíros-foszlányra példátlan hanyagsággal írt megfejtését nem vehetem figyelembe. F. b.

JÓ SZIV. *)

Az éhező és fázó gyermekeknek.

Linzer Lórika 3 frt 21 kr., Stauber testvérek 3 frt. Just Krisztina és Ilonka 50 kr.

*) Forgó bácsi fenntartja magának a betöltő könyör-adorákat oda fordítani, ahol azokra a legégetőbb szükség van.